

Fotograaf Duco de Vries op de motor.

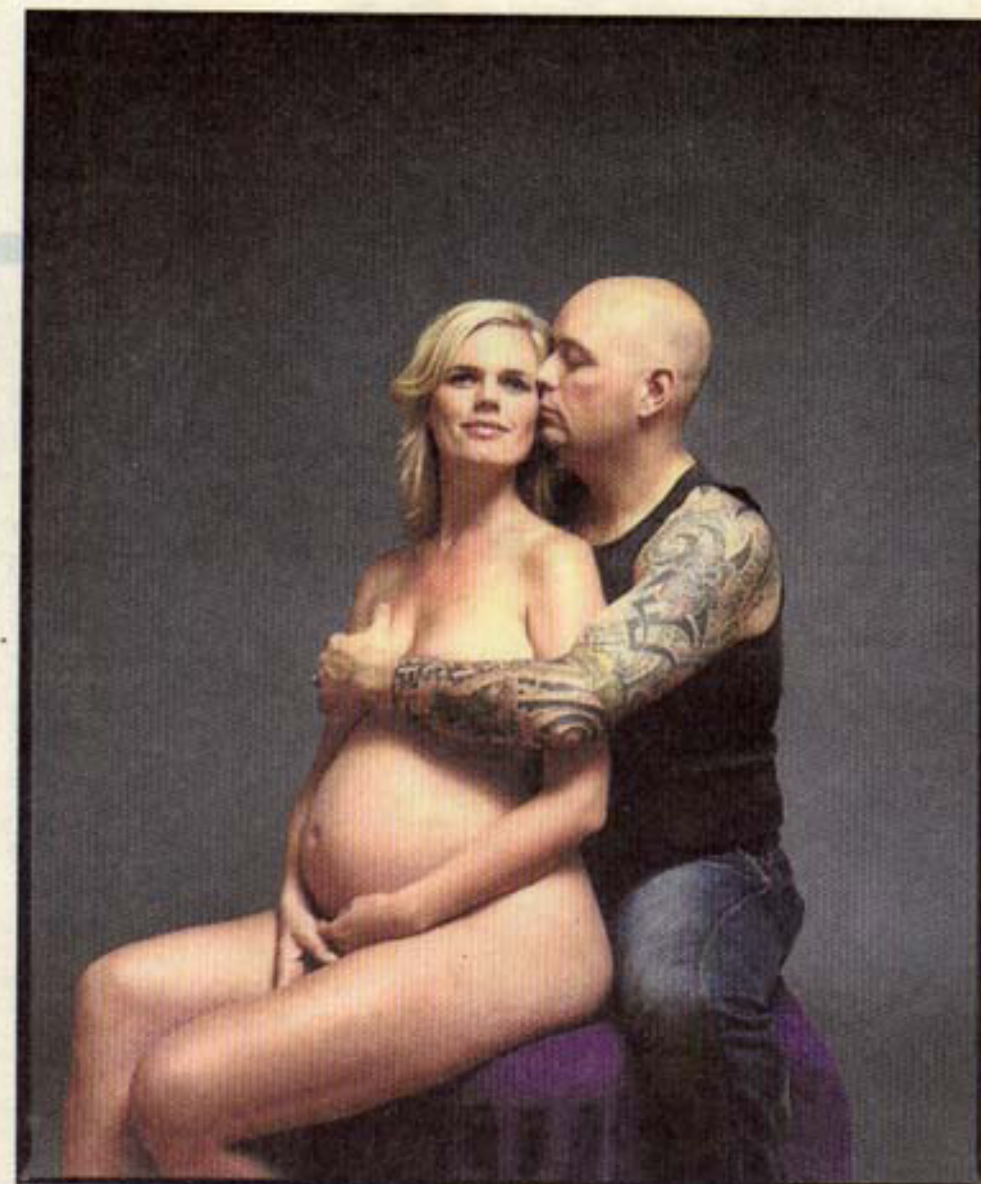

FOTO JOOP BOEK/GPD

'Een vrouw met zo veel kracht, haar wilde ik in de hoofdrol.'

FOTO DUCO DE VRIES

'Deze mannen hebben

gevoel voor zelfspot'

Fotograaf Duco de Vries legde de bikers van de Noord-Hollandse motorclub de Rogues vast. 'De eerste reactie was: niks ervan, dat willen we niet.'

SONJA DE JONG

EEN RUIGE GAST kun je hem niet noemen. Integendeel, hij omschrijft zichzelf schertsend als 'een kunstiepie'. En toch zegt fotograaf Duco de Vries (39): "Iets in mij vindt dat heerlijk, die motoren, die sfeer van saamhorigheid, jongens onder elkaar." Normaal werkt hij voor bladen als *Oor*, *Intermediair*, *Nieuwe Revu*. Zijn foto's van bikers ziet hij als 'een uitstapje' dat nu al dertien jaar duurt en dat leidde tot het fotoboek *Bikers in Holland*.

De Vries volgde een opleiding

aan de Amsterdamse Hogeschool voor de Kunsten en specialiseerde zich in portretfotografie aan de State University New York en de Gerrit Rietveldacademie. Tijdens die laatste opleiding, in 1994, ontstond het contact tussen de motorrijders en de fotograaf.

"Ik had een afstudeeronderwerp nodig en moest opeens denken aan iets wat jaren daarvoor gebeurd was. Ik was toen een jaar of achttien en gaf een feestje. Opeens kwam daar zo'n stel van die bikers van motorclub de Rogues binnen. Mijn zus had in die tijd verkeren met zo'n gast en zij had ze uitgenodigd. Eén van hen beent meteen op de geluidsinstallatie af, zet de muziek uit en zet iets anders op. Behoorlijk brutaal, maar hij zei het zo leuk, het was wat mij betreft meteen prima. Ik kende de Rogues natuurlijk wel. Daar kon je in West-Friesland niet omheen, je zag en vooral hoorde ze overal opduiken. Dat geronk van 1200 cc, dat mis je niet zo gauw."

Een mooi afstudeeronderwerp, bedacht hij. Min of meer tot De Vries' verbazing, bleek de toenmalige president van de Rogues meteen voor het idee te porren. "Die kende het werk van de Amerikaanse journalist Hunter S. Thompson die in 1967 een boek over de Hells Angels schreef en wilde in diezelfde stijl ook het verhaal van de Rogues laten documenteren: rauw en direct."

De rest van de leden overtuigen bleek nog een hele klus te zijn, maar het lukte. Een jaar lang volgde De Vries hen. "Dat pakte me meer dan ik verwacht had. Ik ben er dus na mijn eindexamen blijven hangen, om foto's te maken, maar ook omdat ik een soort ontspanning vind bij die kerels. Het is zo anders dan de wereld waar ik me normaal in bevind. Daar moet ik elk woord wikken en wegen, bij de Rogues is het gewoon: 'Hé, eikel, haal es effe een biertje'."

Het duurde lang voordat De Vries geaccepteerd werd in het mo-

torwereldje. "Dat komt ook door dat het West-Friezen zijn, die zijn gewoon stug. En ik vond ze in het begin soms ook hartstikke vervelend, zo denigrerend als ze over 'hun wijf' praten en alles naar beneden halen. Maar dat is niet meer dan een pose. Als je die jongens thuis spreekt, ontdek je dat achter dat stoere geklets heel gewone mensen zitten."

"Ik ben daar gewoon dat clubhuis binnengestapt zoals ik was. Je moet niet meteen bijdehand gaan doen. Ik had geen camera bij me. Gewoon met mensen praten en dan, als ze dat goedvonden, bij hen thuis foto's maken. Altijd thuis, want binnen de groep zijn ze zichzelf veel minder. Als er dan eentje begint te zeiken, doet de rest mee. Er waren er steeds meer die bereid waren zich te laten fotograferen. Vooral omdat ze merkten dat ik te vertrouwen was. Als ze een foto niet gepubliceerd willen hebben, dan doe ik dat ook niet. Want ik zit natuurlijk heel erg in hun privacy."

Daardoor gaven veel van de bikers zich – soms zelfs letterlijk – bloot. Eén van de mooiste foto's is die van een biker met zijn hoogzwangere vrouw. "Ik kwam daar en ik zag een vrouw met zoveel kracht. Ik wilde daarom haar en niet hem in de hoofdrol, hij met z'n grote lijf helemaal op haar gericht."

Vier jaar geleden ontstond bij De Vries het idee een boek te maken. "De eerste reactie bij de club was: niks ervan, dat willen we niet. Maar geleidelijk gaan ze het toch leuk vinden. Maar toen was er nog de drempel van de publiciteit die zo'n boek krijgt. Uiteindelijk gingen ze akkoord en daarna ging het voorwoord van journalist Marcel van Roosmalen, dat hier en daar behoorlijk cynisch is, waardeerden ze. Deze mannen hebben echt wel gevoel voor zelfspot."

Het is een uniek boek geworden, volgens De Vries. "Ik heb ze dertien jaar lang heel intensief gevolgd. Er is nog nooit eerder, niet in Europa,

maar zelfs niet in Amerika, een boek gemaakt waarin een motorclub zo van binnenuit belicht wordt. Ik ken wel een Amerikaans fotoboek over bikers, maar dat gaat vooral over motoren. Mijn boek gaat in de eerste plaats over mensen."

Duco de Vries: *Bikers in Holland* uitg. Inmerc, €39,95.

ADVERTENTIE

De grote winnaar